

Odkaz

/30.3.2020, dok. 27.4./

Za morkem touhy jsi Ty.

Avšak jak neod-e-přilnout od života
nelpěním?

Anebo se světlo cibulovitě
svléká

...až vpatříme se
koláčem slunečnic
do ptačích zobáčků?

Zbyl na tři prsty daleko
strašák, torzo slunečnic...
/těch loňských, za chalupou.../

Kývá, houpe se a zívá
„ ...dnes ne, ještě ne,
počkej, počkej mi!
Ještě chvíličku.

Dostraším a podetne mne
poryv větru. To vím...vím.- - m.

Slyším nedosednout ptáky
Dohra času...jak smutně vím
Nasypte do krmítka
hodně sypte...
pssst ..st.odcházím

Snad

zčernalo si světlo do svých knotů

avšak slyším ve staccatu

co ještě zbývá...co má zbýt?

zobáčí zvony . Zobáčí--- “

Sprchlo. I mrakům odešly

slzy

tam dolů.

Z houští pak

vylétl akord vlaštovek

a my...

My jsme toho (vslzenými) svědky.

Svědčím po hlase.

Temněním.